

B.T. bag murene: Guru-par med flere kærester

1

LOTTE JUUL Lørdag den 10. april 2004, 00:00

»Træk vejret dybt, og forestil dig, at du er i midten af en gylden kuppel. Lad den positive energi og kærlighed strømme ud til verden udenfor,« dikterer Ashlons rolige stemme til flokken af musestille mennesker.

Jeg sidder i spisesalen i det terapeutiske spirituelle bofællesskab Solens Hjerter udenfor Odense og holder to fremmede mennesker i hånden. Rundt om bordet sidder de 50 mennesker, der bor, arbejder og mediterer sammen i Solens Hjerter.

Stedet kom for første gang på danskernes læber, da EM-helten Lars Elstrup pludselig opgav sin fodboldkarriere, flyttede ind i bofællesskabet, og senere blev anholdt for gadeuorden.

Dengang hed guruen Michael Barnett, og det fynske bofællesskab var en underafdeling af hans internationale sekt Wild Goose Company. Men Barnett og Elstrup er fortid, og den tidligere Wild Goose-sekt er blevet til Solens Hjerter.

Hjemmelavede navne

»Her er vi sammen på en rar måde. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle med mit liv. Men nu har jeg boet her i ti år. Solens Hjerter er blevet mit liv«, fortæller kvinden Senja.

Hun har ligesom de fleste andre et hjemmebrygget navn. Min tunge slår knuder over navne som Nishkara, Akasha, Lupa og Chekata. »Jeg hedder egentlig Hanne, men navnet Senja kom bare til mig, så nu hedder jeg det,« siger Senja.

Mine dage i Solens Hjerter går med at drysse rundt, drikke te og være til brumme-, ryste eller dansemeditation. I mens passer beboerne de store haver og jonglerer myreflittigt rundt med kost og spand, så ikke en eneste nullermand får lov at ligge i fred.

Premda og Chendo

Solens Hjerter to ledere hedder Chendo og Premda. Chendo er i udlandet, Premda derimod får jeg ret hurtigt kontakt med. »Premda mener, at det vil være godt for dig at deltage i weekend-gruppen næste weekend,« fortæller en kvinde mig en dag. Hvordan hun kan vide det, ved jeg ikke, for vi har endnu ikke talt sammen.

Premda er en lille, gråhåret kvinde i 50'erne. Hun har brændende mørke øjne, og i det ene øre hænger altid en lang fjerørering. Beboerne strøer om sig med rosende ord om den kvinde, der har givet deres liv, så meget mere mening.

»Jeg hader dig«

Jeg kommer af med barndommens, fortidens og hverdagens ophobede vrede i terapiformen Flushing. Placeret på gulvet og med benene viklet rundt om min makker Antonia når jeg ikke engang at få ørepropperne sat på plads før salen runger af vredesråb.

»Skrid ad helvede til, jeg hader dig,« råber min makker igen og igen, mens hun rystende og hulkende krammer mig.

I 12 minutter råber vi til meget højt, voldsomt musik. Bagefter holder vi om hinanden. Nu er det høje hulk og snøft, der fylder luften. »Uh, det var dejligt, jeg føler mig helt rensat« siger Antonia med hæs stemme, da vi rejser os igen.

To kærester

Ingen lægger skjul på, at deres liv før solens hjerter var noget rod. »Jeg ved virkelig ikke, hvad der var blevet af mig, hvis jeg ikke var flyttet herover,« fortæller 25-årige Lupa og fortsætter: »Måske havde jeg begået selvmord.«

Men det er ikke altid let at bo i det spirituelle bofællesskab. »På et tidspunkt havde jeg en kæreste herovre. Man kan være også vild med en anden. Så holdt vi alle tre et møde med Premda. Hun bestemte, at han skulle være kæreste med os begge,« fortæller Lupa og smiler igen.

I Solens Hjerter er det helt i orden at have flere kærester på samme tid. Terapeutparret Premda og Chendo har da også hver deres unge kæreste.

Premdas rundtur

En aften hygger jeg med en håndfuld kvinder i syrummet. 22-årige Antonia går i gang med at strikke en makker til den grønne håndled-varmer, der ligger på bordet. Men så sker der noget. Premda træder ind i rummet.

»Jeg kan også strikke. Men jeg hader det,« konstaterer Premda og laver grimasser, så selv døve ville kunne forstå hendes holdning. Premda tager Antonias håndled-varmer op og studerer den nøje, mens panden krøller sig sammen til en stor rynke.

»Hvad er det,« spørger hun tørt. Antonia begynder at forklare, men bliver afbrudt. »Det ser forfærdeligt ud. Det er jo helt forkert,« konstaterer Premda. »Du skal øve dig først.«

»Jah, det er nok rigtigt nok,« siger den unge pige, og fisker stille en rød garnnøgle frem fra skabet. Premdas rundtur i det lille syrum tog højst syv minutter, men alligevel er stemningen helt forandret.

Der går ikke lang tid, så bryder flokken op. Efter fem dage i det lille lukkede samfund, pakker jeg min taske og siger farvel.

»Du kan jo komme og bo her. Det kunne være hyggeligt, og du er meget velkommen,« siger en kvinde til mig, lige inden jeg forsvinder ud i det samfund, hun selv flygtede fra for 15 år siden.